

Переконання

КУПИТИ

Про книгу

Вродлива і розумна Енн - донька заможного сера Волтера Елліота. Вона могла б пізнати щастя у шлюбі з благородним моряком Фредеріком Вентвортом - якби не його бідність. Енн змушена відмовитися від "принизливого" союзу, поступившись переконанням батька.

Відтоді минуло вісім років, але серце Енн зберегло світле кохання. Щодня вона згадувала Фредеріка: його очі, прекрасні риси обличчя, слова... І ось через стільки років розлуки Енн і Вентворт зустрічаються знову. Фредерік змінився, став капітаном і заможною людиною. Та чи досі палає в його серці любов до Енн?

Розділ 1

Сер Волтер Елліот із Келлінч-холу, що в Соммерсетширі, був людиною, яка ніколи на дозвіллі не брала до рук жодної іншої книги, окрім «Книги баронетів»; у ній він знаходив утіху, коли траплялася вільна година, і розраду в час смутку; в ній його власні здібності вивищувалися до талантів, гідних захоплення та поваги, коли він розмірковував над нечисленними екземплярами прадавніх королівських грамот, які дарували титул баронета; в ній будь-які неприємні й небажані відчуття, спричинені клопотами й чварами, легко перетворювалися на презирство та зневагу, коли він гортав сторінки з майже нескінченним переліком титулів, виданих протягом останнього сторіччя; і в ній, коли всі інші сторінки ставали йому нецікавими, він міг із незгасним інтересом читати свою історію - власне, на цій сторінці завжди й розгортався улюблений том:

«Елліот Келлінч-Холський

Волтер Елліот народився 1 березня 1760 року, одружився 15 липня 1784 року з Елізабет, дочкою Джеймса Стівенсона, есквайра із Саут-Парку, що в графстві Глостер; від цієї леді (яка померла 1800 року) він мав потомство: Елізабет, народжену 1 червня 1785; Енн, народжену 9 серпня 1787; мертвонародженого сина — 5 листопада 1789; Мері, народжену 20 листопада 1792».

Саме в такому вигляді цей параграф спочатку вийшов друком, але сер Волтер поліпшив його, додавши задля інформації про себе та про свою родину отакі слова після дати народження Мері: *«Одружилася 16 грудня 1810 року з Чарльзом, сином і нащадком Чарльза Масгрува, есквайра з Анперкросса, що в графстві Сомерсет»*, — а також із надзвичайною акуратністю вписавши точний день і місяць, коли він втратив свою дружину.

Потім звичними фразами оповідалася історія становлення цієї давньої та шанованої родини: як вона Вперше оселилася в Чеширі; як про неї згадував антикварій Дагдейл; як предки Волтера Елліота обіймали посаду верховного шерифа, представляли свій округ у трьох парламентських скликаннях поспіль, проявляли вірність і гідність, були удостоєні титулу баронета у перший рік правління Карла Другого, при цьому згадувалися всі ті Марії та Єлизавети, з якими вони одружилися; загалом ця історія зайняла дві красиві сторінки великого формату й наприкінці містила герб та інформацію, що «головна резиденція — Келлінч-хол, графство Сомерсет», після чого йшла приписка почерком сера Волтера:

«Ймовірний спадкоємець — Вільям Волтер Елліот, есквайр, правнук другого сера Волтера».

Марнославство було визначальною рисою вдачі сера Волтера Елліота; причому чванився чоловік і самим собою, і своїм суспільним становищем. Він був надзвичайно вродливим у молодості й досі, в п'ятдесят чотири роки, залишався дуже привабливим. Мало хто з жінок дбав про свою зовнішність більше, ніж цей красень, і жоден камердинер новоспеченого лорда не пишався більше за нього своїм статусом. Він вважав, що благословення краси поступається лише благословенню баронетства, тому сер Волтер Елліот, поєднуючи в собі ці дари, був постійним об'єктом найщирішої самоповаги та захоплення собою.

Його привабливість і титул все ж варті були визна-ння, адже саме завдяки їм він доскочив такої дружини, якій сам значно поступався з усякого погляду. Леді Елліот була чудовою жінкою, розсудливою і привітною, чий розум і поведінка, якщо не брати до уваги дівочої закоханості, через яку вона й стала леді Елліот, ніколи не потребували поблажливості згодом. Вона згладжувала або приховувала недоліки чоловіка й заохочувала його позитивні якості протягом сімнадцяти років; і хоча сама не була найщасливішою людиною у світі, знаходила у своїх обов'язках, друзях та дітях достатньо втіхи, щоб відчувати любов до життя і невимовний жаль, коли довелося з нього йти.

Залишати по собі трьох доньок, двох найстарших — шістнадцяти та чотирнадцяти років — дуже гірко для матері, ба більше — жахливим тягарем стала потреба довірити їх опіці пихатого й нерозумного батька. Однак у неї була дуже близька подруга, мудра, поважна жінка, яка, відчуваючи неабияку прихильність до неї, оселилася неподалік, у селі Келлінч; саме на її підтримку, турботу і добрі поради своїм юним дочкам леді Елліот покладала надії. Попри сподівання їхніх знайомих, ця подруга і сер Волтер не одружилися. Минуло тринадцять років від смерті леді Елліот, а вони й досі були близькими сусідами та друзями, при цьому один залишався вдівцем, а друга — вдовою.

Те, що леді Рассел, жінка поважного віку, спокійної вдачі і чималих статків, не мала жодних думок про повторний шлюб, не потребує виправдання перед суспільством, яке буває більше схильним до необгрунтованого осуду, коли жінка виходить заміж вдруге, ніж коли вона цього не робить; але те, що сер Волтер залишався самотнім, потребує пояснення. Слід зазначити, що сер Волтер, як добрий батько (зіткнувшись з одним-двома приватними розчаруваннями в результаті недоречних пропозицій), пишався тим, що заставався самотнім заради своїх дорогих дочок. Заради однієї з них, найстаршої, він би пожертвував чим завгодно, хоч і не надто цього прагнув. Елізабет у шістнадцять років успадкувала всі найкращі і найдостойніші риси своєї матері; а оскільки була надзвичайно вродливою і дуже схожою на нього, то він завжди дослухвся до її думки, і вони доволі добре ладнали одне з одним. До двох інших доньок відчував значно меншу прихильність. Мері набула певної ваги, ставши місіс Чарльз Масгроув, але Енн з її витонченим розумом та доброю вдачею, які б високо цінувалися у товаристві справді розумних людей, для батька і сестри була ніким: на її думку не зважали, вона завжди мусила поступатися — це ж всього-на-всього Енн.

Однак для леді Рассел дівчина була найдорожчою і найціннішою похресницею, улюбленицею й подругою.

Рекомендована література

48 законів влади

Бріджертони. Герцог і я

Останній лист

Бріджертони. Серові Філіпу з любов'ю

Весілля служниці

Одна ідеальна пара

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ